

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐาน

ในการเสนอผลการวิจัยเรื่องการลักลอบเข้าถึงข้อมูลในประเทศไทย ผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลการศึกษาโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมติฐาน และส่วนที่ 3 การอภิปรายผลการวิจัย รายละเอียดปรากฏดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย นั้น สามารถสรุปได้ดังนี้

ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างรวม 10 ราย ผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มตัวอย่างของผู้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลตามเพศ ดังตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	8	80
หญิง	2	20
รวม	10	100

จากตารางที่ 5.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ โดยแบ่งออกเป็น เพศชาย จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 80 และเพศหญิง จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20

2. อายุ

ตารางที่ 5.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	1	10
18 – 25 ปี	5	50
26 ปี ขึ้นไป	4	40
รวม	10	100

จากตารางที่ 5.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับอายุ โดยแบ่งออกเป็นอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10 และอายุระหว่าง 18 – 25 ปี จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยที่สุด คือ 17 ปี และอายุสูงสุด คือ 33 ปี ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 21 ปี

3. ระดับการศึกษา

ตารางที่ 5.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	20
ปริญญาตรี	5	50
สูงกว่าปริญญาตรี	3	30
รวม	10	100

จากตารางที่ 5.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มที่มีการศึกษต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20 และการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30 โดยส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างจะการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป

ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมติฐาน

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยสรุปผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยเรื่อง “การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย” ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 กำหนดว่า ผลตอบแทนทางด้านวัตถุมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจะเห็นว่า ผู้ที่กระทำการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่ ไม่ได้ให้ความสำคัญกับผลตอบแทนที่เป็นตัวเงิน หรือผลตอบแทนทางด้านวัตถุอื่นๆ เช่น การนำรหัสบัตรเครดิตไปใช้จับจ่ายซื้อสินค้าหรือบริการ จะมีบ้างก็เป็นส่วนน้อย เช่น นายดิเรก ซึ่งยอมรับว่า มีความคิดที่จะนำรหัสบัตรเครดิตไปใช้ในการสั่งซื้อสินค้าและบริการผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต และมีผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 9 คน จาก 10 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 90 บอกว่า ผลตอบแทนทางด้านวัตถุไม่มีผลต่อความพยายามในการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า ผลตอบแทนทางด้านวัตถุมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต และสรุปว่า สำหรับในประเทศไทยแล้ว ผลตอบแทนทางด้านวัตถุยังไม่มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

สมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 ผลตอบแทนทางด้านจิตใจ ไม่มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

ในส่วนของผลตอบแทนทางด้านจิตใจนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ยอมรับว่าผลตอบแทนทางด้านจิตใจมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ โดยผู้กลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 9 คน จาก 10 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 90 ยอมรับว่า ตนเองจะมีความรู้สึกภาคภูมิใจในความสำเร็จ เมื่อสามารถเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นๆ ได้ ทั้งในส่วนของผู้กระทำการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ซึ่งสามารถกระทำสำเร็จ หรือผู้ที่กระทำการไม่สำเร็จก็ตาม ส่วนใหญ่ ยอมรับว่า ความพยายามในการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เป็นความรู้สึกท้าทายความสามารถ และมีส่วนทำให้เกิดความทะเยอทะยาน และความต้องการการยอมรับจากผู้อื่น ดังนั้น ผู้ที่สามารถเจาะเข้าไปถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นได้ ย่อมภาคภูมิใจในความสามารถของ ตนเองอย่างยิ่ง

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นี้ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2 ว่า ผลตอบแทนทางด้านจิตใจ มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

สมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 3 เพื่อนที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

จากการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อน ไม่มีผลต่อการชักนำให้เกิดการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ กล่าวคือ ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 6 คน จาก 10 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 60 ที่ไม่ยอมรับว่า กลุ่มเพื่อนมีส่วนชักนำให้กระทำการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ แต่ก็มีที่ยอมรับว่า การพบปะพูดคุยกับกลุ่มเพื่อน ไม่ว่าจะโดยส่วนตัวหรือพูดคุยกับเพื่อนผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ทางด้านเทคนิคและวิธีการใหม่ๆ ทั้งในส่วนของ การลักลอบเข้าถึงข้อมูล การป้องกันการเข้าถึงข้อมูลโดยบุคคลที่ไม่พึงปรารถนา ตลอดจนการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีใหม่ๆ ในด้านระบบการสื่อสารข้อมูล ระบบการจัดเก็บข้อมูล และอื่นๆ

จากข้อมูลที่ได้รวบรวมได้ในการวิจัยครั้งนี้จึงปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 3 ที่ว่าการคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อน ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เนื่องจาก ประชากรร้อยละ 60 ปฏิเสธว่า กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

สมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 การมีความคิดว่าการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่ เป็นความผิด ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

สำหรับสมมติฐานข้อที่ 4 การมีความคิดว่าการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่เป็นความผิด ชักนำไปให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ นั้น ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ พบว่า มีผู้ให้สัมภาษณ์รวม 7 คน จากจำนวน 10 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 70 ให้ความเห็นว่า การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ไม่ถือว่าเป็นความผิด ทั้งในด้านของการกระทำโดยทั่วไป ส่วนในด้านของกฎหมาย ก็มีผู้ให้สัมภาษณ์บางคน กล่าวถึงประเด็นความผิดทางด้านกฎหมาย ที่บอกว่า ในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายสำหรับการป้องกันการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยเฉพาะ การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์จึงยังไม่ถือว่าเป็นความผิดทางกฎหมายประเทศไทย

จากข้อมูลดังกล่าว จึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า การมีความคิดว่าการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่เป็นความผิด ชักนำไปให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เนื่องจาก ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ มองว่า การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นนั้น ยังคงเป็นการทำประโยชน์ให้กับผู้ที่เป็นเจ้าของระบบหรือเจ้าของข้อมูล เนื่องจากการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของคนเหล่านั้น ไม่ได้เป็นการเข้าไปทำลายหรือสร้างความเสียหายให้กับข้อมูลที่จัดเก็บไว้ในระบบ อีกทั้งยังเป็นการเตือนให้เจ้าของระบบได้ทราบว่ามีผู้ที่สามารถผ่านระบบรักษาความปลอดภัยของข้อมูลได้ และหาแนวทางการป้องกันใหม่ๆ มาใช้ต่อไป

สรุปผลการพิสูจน์สมมติฐาน

จากข้อมูลที่เก็บรวบรวมและนำมาทดสอบสมมติฐาน สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังตารางที่ 5.4

ตารางที่ 5.4 แสดงผลสรุปของสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. ผลตอบแทนทางด้านวัตถุประสงค์มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์		✓
2. ผลตอบแทนทางด้านจิตใจมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์	✓	
3. เพื่อนที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์		✓
4. การมีความคิดว่าการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่เป็นความผิด ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์	✓	

จากการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

1. สมมติฐานข้อที่ 1 ผลตอบแทนทางด้านวัตถุประสงค์มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ นั้น ผลการศึกษาพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 ที่ยอมรับว่า ผลตอบแทนทางด้านวัตถุประสงค์มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า ผลตอบแทนทางด้านวัตถุประสงค์มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

2. สมมติฐานข้อที่ 2 ผลตอบแทนทางจิตใจ มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 90 ยอมรับว่า ผลตอบแทนทางด้านจิตใจมี

ผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ จึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2 คือผลตอบแทนทางด้านจิตใจมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

3. สมมติฐานข้อที่ 3 เพื่อนที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40 ยอมรับว่า การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูล ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า เพื่อนที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ไม่มีผลชักนำให้เกิดการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

4. สมมติฐานข้อที่ 4 การมีความคิดที่ว่า การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ของบุคคลอื่นไม่เป็นความผิด ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 70 ยอมรับว่ามีความคิดที่ว่า การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นไม่เป็นความผิด ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 4 คือ การมีความคิดที่ว่า การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ของบุคคลอื่นไม่เป็นความผิด

ส่วนที่ 3 อภิปรายผลการวิจัย

จากสมมติฐานและผลการวิจัยเรื่อง การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์นั้น ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัย ไว้ดังนี้

จากสมมติฐานข้อที่ 1 ผลตอบแทนทางด้านวัตถุมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ นั้น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลตอบแทนทางด้านวัตถุยังไม่มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์นั้น ผู้วิจัยนำเอาทฤษฎีความต้องการของ MASLOW มาวิเคราะห์ พบว่าความต้องการของมนุษย์ในระดับพื้นฐานคือความต้องการทางด้านวัตถุ แต่เมื่อมาศึกษาเปรียบเทียบคุณสมบัติพื้นฐาน ของผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ จะเป็นผู้ที่มีฐานะปานกลางถึงค่อนข้างดี ซึ่งเมื่อได้รับการสนองความต้องการในขั้นพื้นฐานแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องแสวงหาความต้องการทางด้านวัตถุอื่นๆ มาทดแทน ประกอบกับแนวคิดด้านอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ที่กล่าวว่า การก่ออาชญากรรมที่จำเป็นต้องอาศัยความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน และผู้ที่ได้รับการศึกษาทางด้านคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย ก็เป็นผู้ที่มีฐานะทางครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี จึงสอดคล้องกับทฤษฎีของ MASLOW ว่ากลุ่มบุคคลที่มีความพร้อมทางด้านวัตถุอยู่แล้ว ก็ไม่ต้องการแสวงหาผลประโยชน์ทางด้านวัตถุจากการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์อีก

สำหรับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กล่าวว่า ผลตอบแทนทางจิตใจ มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ และผลการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ สรุปผลได้ว่า ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2 คือผลตอบแทนทางด้านจิตใจมีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์นั้น ผู้วิจัยนำเอาทฤษฎีความต้องการของ MASLOW มาวิเคราะห์ในอีกส่วนหนึ่ง กล่าวคือ เมื่อมนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและความต้องการทางด้านวัตถุอื่นๆ ครบถ้วนแล้ว มนุษย์ก็ย่อมแสวงหาความต้องการในขั้นตอนต่อไป คือ ความต้องการทางด้านจิตใจ เช่น ความต้องการการยอมรับทางสังคม เป็นต้น ไม่ว่าจะเป็นความยอมรับจากในกลุ่มเพื่อน ความต้องการความมั่นใจในตนเอง หรือการยอมรับในตัวเอง ประกอบกับทฤษฎีการยึดค่านิยมของชนชั้นกลาง ที่กล่าวว่า อาชญากรอาจกระทำความผิดไป เพราะความสุขเพียงชั่วแล่น ถึงแม้ว่า ความพยายามในการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นๆ จำเป็นต้องใช้ระยะเวลาและความพยายามอย่างมาก แต่ตลอดระยะเวลาของการใช้ความพยายามนั้น ก็จะมีแรงจูงใจให้ผู้กระทำมีความพยายามต่อไป โดยไม่ได้คำนึงถึงปัจจัยอย่างอื่น ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจึงนำเอาทฤษฎีดังกล่าวมาอธิบายการยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2 ว่า ผลตอบแทนทางด้านจิตใจ มีผลต่อการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์

สมมติฐานข้อที่ 3 เพื่อนที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ นั้น ผู้วิจัยหยิบยกเอาทฤษฎีความสัมพันธ์ที่แตกต่าง มาอธิบายว่า มาใช้ในการคบค้าสมาคมที่แตกต่างกัน จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่แตกต่างกันได้ แต่อย่างไรก็ตาม จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนไม่ได้มีส่วนชักนำให้เกิดการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ แต่มีส่วนสนับสนุนให้เกิดการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เช่น เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และข้อมูลทางด้านเทคนิคใหม่ๆ ในด้านรูปแบบการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์และวิธีการในการป้องกันการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าว ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์บ้างในบางครั้ง แต่สำหรับการริเริ่มให้เกิดการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์นั้น

จากผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ได้ปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า เพื่อนที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ชักนำให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เนื่องจากผู้ที่ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่ เป็นผู้ที่มีความชำนาญในการใช้งานคอมพิวเตอร์ และมักจะใช้งานด้านคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่บ้านเพียงคนเดียว และการริเริ่มเจาะข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ก็มักจะเป็นการเริ่มต้นที่บ้านโดยลักษณะการใช้งานเพียงคนเดียว

สมมติฐานข้อที่ 4 การมีความคิดที่ว่า การลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นไม่เป็นความผิด ชักนำไปให้ลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ นั้น เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดนั้น มักจะปฏิเสธการกระทำที่เป็นความผิด และผู้ที่กระทำรู้สึกว่าการกระทำของตนเองไม่มีความผิด และไม่รู้สึกสำนึกผิด ก็จะมีการกระทำแบบเดิมๆ ซ้ำไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะในการลักลอบเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์นั้น ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า หากเป็นการเข้าถึงข้อมูลโดยไม่ทำลายและทำความเสียหายให้กับข้อมูล ก็ไม่ถือว่าเป็นการกระทำที่เป็นความผิด ถึงแม้ว่ากลุ่มประชากรส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีระดับอายุ 17 – 30 ปี แต่ก็ได้มีความพยายามในการเข้าถึงข้อมูลของบุคคลอื่นๆ มาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ความรู้สึกว่าการเข้าถึงข้อมูลของบุคคลอื่นไม่เป็นความผิด ก็ยังคงมีอยู่